

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gid., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 22. mal. travna 1881.

List 16.

Trojna božja pot

s svetimi stopnjicami na Kranjskem.

IV. Razne molitve in pesmi.

Pri prvem znamenju.

Molitev.

Pozdravljam te že tukaj ob znožji gore, na kateri kraljuje tvoja podoba, o nebeška Gospa, ker se mi je spolnila serčna želja, da obiščem to tvoje svetišče. S hrepenčim srcem hitim k tebi, žalostna Mati, ki si vir našega zaupanja, naša tolažba, naše pribežališče, naša pomočnica. Prosim te, o preblažen Devica, sprosi mi milost, da te bom po svoji obljubi vredno, tebi in tvojemu Božjemu Sinu dopadljivo častil in te hvalil za gnade (imenujejo se...), ki sem jih po tvoji priprošnji prejel; pa tudi, da bom rešen nadlog in bridkost (imenujejo se...), ki tarejo moje serce; sosebnou pa te ponižno prosim, da bom kedaj vreden spoznan tvojo čast prepevati in oai pravi, sveti gori Sijonski ter z obličja v obličje gledati tebe in tvojega Sina, ki živi in kraljuje z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Pri drugem znamenju (ali pa v cerkvi).

Molitev k žalostni Materi Božji.

O terpeča Mati in preužaljena Devica Marija! Pozdravljam in častim te; objokujem in molim v tvojem deviškem naročju Jezusa Kristusa, tvojega Sina. Prosi, o Marija, svojega Sinu, naj se mene usmili. Prosi, o Jezus, svojega nebeškega Očeta, naj meni, ubogemu grešniku, prizanesi. Sin in Mati! prosita dobrotljivega Očeta, da mi skaže svojo očetovsko dobroto in milost. O Marija, daruj mu Jezusovo kri; daruj mu Jezusovo prebodeno strau, in svoje lastno ranjeno materno serce; daruj mu Jezusovo bridko terpljenje in svojo lastno bridko žalost; Jezusove in svoje solze, Jezusove in svoje bolečine, Jezusove in svoje čednosti, in prosi za me, o zvesta Besednica, pri nebeškem Očetu. Poglej, usmiljeni Oče, poglej na svojega Sina, in na njegovo Mater; poglej na Jezusovo terpljenje in na Marijino bridkost, in po svojem usmiljenju prizanesi ter odpusti meni grešniku, in dodeli mi gnado, da svoje življenje poboljšam, brid-

kosti in bolečine voljno prenašam, s poterpežljivostjo vse kazni za svoje grehe na tem svetu poplačam, vse skušnjave dušnega sovražnika srečno premagam, v veri, upanji, ljubezni, v ponižnosti in izročeni v Božjo voljo stanovitven ostanem. Kedar pa se bo moja duša od telesa ločila, sprejmi jo takrat milostljivo po Jezusu Kristusu, kateri s teboj živi in kraljuje na vekomaj. Amen.

Počesčenje sedem žalost Matere Božje.

(Kdor v čast žalostnega serca Marijinega naslednjo koristno vajo opravi, prejme za vsakokrat 300 dni odpustka, ki se lahko tudi dušam v vicah v prid oberne. — Pij VII. 26. sept. 1817. Gl. „Nebeška hrana“ I. str. 297. — Razverstena je pa tako, da se pri vsakem kipu ali znamenju Matere Božje sedem žalost, ki so sozidane ob stezi proti cerkvi, moli tisti oddelek, ki se ravno s podobo vjema. Ravno tako je pridjana in razverstena pesem o sedem žalostih Marije Device.)

Božje Matere Device
Čast prepevaj, jezik moj,
Mučnikov vseh Kraljice
Žalosti sočutja poj! —
Bridkih žalost polna Mati,
Daj mi s tabo žalovati,
Da se grehov spokorim,
Odpuščenje zadobim.

Pervo znamenje — prva žalost.

V. O Bog! pridi mi na pomoč. (Tu se pokrižaj.)
R. O Gospod! hiti mi pomagat.
Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu. — Kakor je bilo v začetku...

O žalostna Mati Marija! serčno sočutje imam s teboj zavoljo tiste bridkosti, katero je miločitno serce pri prerokovanju sv. starčeka Simeona občutilo. O ljuba Mati! zavoljo tvojega toliko žalostnega serca mi sprosi čednost ponižnosti in dar sv. straha Božjega. — Česčena Marija...

Ko si v tempeljnu darila
V rešnjo smert Zveličarja,
Ti je duša občutila
Meč terpljenja bridkega.
Bridkih žalost polna Mati i. t. d.

Drugo znamenje — druga žalost.

O žalostna Mati Marija! serčno te milujem zavoljo tiste britkosti, katero je tvoje mehko serce preterpelo na begu v Egipt in dokler si ondi prebivala. O ljuba Mati! zavoljo svojega toliko stiskanega serca mi sprosi čednost radodarnosti, zlasti do ubozih, in dar pobožnosti. — Češčena Marija...

V bridkem potu skoz puščavo,
V begu pred Herodežem,
Si terpela trud, težavo
S svojim svetim Detetom.
Bridkih žalost itd.

Tretje znamenje — tretja žalost.

O žalostna Mati Marija! serčno te milujem zavoljo tistega velikega strahu, ki ga je tvoje skerbno serce terpelo, ko si bila svojega ljubega Sina zgubila! O ljuba Mati! zavoljo svojega toliko prestrašenega serca mi sprosi čednost čistosti in dar vednosti. — Češčena Marija...

S serčno žalostjo iskala
Si zgubljenega Sinu,
Si po ljubljennem prašala
Bridke dneve brez miru.
Bridkih žalost i. t. d.

Četerto znamenje — četrta žalost.

O žalostna Mati Marija! serčno te milujem zavoljo tiste groze, ki je tvoje materno serce pretresla, ko si svojega s križem obloženega Sina srečala. O ljuba Mati! zavoljo svojega ljubeznjivega od bolečin presunjenega serca mi sprosi čednost bratovske ljubezni in dar moči. — Češčena Marija...

Oh neznana bolečina
Ti je tergala sercé:
Srečala si svojga Sina.
Na Kalvarjo s križem gre.
Bridkih žalost i. t. d.

Peto znamenje — peta žalost.

O žalostna Mati Marija! serčno te milujem zavoljo tiste bolečine, katero je tvoje blago serce prestalo, ko si pod križem svojega umirajočega Sina stala. O ljuba Mati! zavoljo svojega prebolenega serca mi sprosi čednost zmernosti in dar svetovanja. — Češčena Marija...

Tvojo dušo meč prešine,
Ker na križu Sin visi,
Čutiš smertne bolečine,
Kadar dušo izroči.
Bridkih žalost i. t. d.

Šesto znamenje — šesta žalost.

O žalostna Mati Marija! serčno te milujem zavoljo tiste bridkosti, katero je tvoje rahlo serce čutilo, ko je sulica stran tvojega Sina tako neusmiljeno prebodla in mu njegovo preljubeznjivo serce prederla. O ljuba Mati! zavoljo svojega, tako prebodenega serca mi sprosi čednost pohlevnosti in dar razumnosti. — Češčena Marija...

Žalosti si kopernela
Z dušo voljno in serčno,
Kedar si v naročje vzela
Sinovo mertvo teló.
Bridkih žalost i. t. d.

Sedmo znamenje — sedma žalost.

O žalostna Mati Marija! serčno te milujem zavoljo tiste bridke zapuščenosti, katero je tvoje serce terpelo, ko so tvojega Sina v grob položili. O ljuba Mati! po svojem svetem, nezmerno žalostnem sercu mi sprosi čednost svete gorečnosti in dar modrosti. — Češčena Marija...

Oh prežalostno ločenje,
V grob ti Sina položé,
Serca tvojega življenje
S težkim kamnom obtežé
Bridkih žalost i. t. d.

V cerkvi pred velikim altarjem.

V. Prosi za nas, o prežalostna Devica!
R. Da bomo vredni obljud Kristusovih.

Molitev.

Prosimo te, Gospod Jezus Kristus! dodeli nam milostljivo, da bo presveta Devica Marija, tvoja Mati, ktere presveto dušo je ob uri tvojega terpljenja meč bolečin presunil zdaj in ob naši smertni uri naša besednica pred tronom tvoje božje milosti. To nam dodeli, o Gospod Jezus Kristus, Zveličar svetá, ki z Očetom in sv. Duhom živiš in kraljuješ. Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Pozdravljenje žalostne Matere Božje.

Češčena si Marija, žalosti polna, Križani je s teboj, obžalovanja vredna si med ženami, in obžalovanja vreden je sad tvojega telesa, Jezus. Sveta Marija, Mati Križanega, izprosi solze nam, ki smo tvojega Sina križali, zdaj in smertno uro. Amen.

(Za vsakokrat se dobi 100 dni odpustka. Pij IX. 1847.)

Rožni venec žalostne Matere Božje.

Proti sredi 13. stoletja je na povelje Matere Božje 7 pobožnih mož blizu Florence na Laškem vstanovilo „red servitov ali služabnikov Device Marije“, katerih namen je bil: bridke žalosti Matere Božje premišljevat in to opravilo tudi med vernike razširjati. Delili so častivcem Matere Božje 7 žalost črni škapulir ter so jih učili zato posebnih molitev. To je bil začetek bratovščine M. B. 7 žalost s črnim škapulirjem in tega rožnega venca. V spomin poglavitnih bolečin šteje tudi 7 verstic, vsaka po 1 Očenaš in 7 Češčena-Marij. Na zadnje še 3 Češčena-Marije v čast solz žalostne Matere. Razni papeži so tej bratovščini in rožnemu vencu (tudi neudom) podelili mnogo popolnoma in nepopolnoma odpustkov. (Cf. Monat September von P. Perzager pg. 459.)

Pri sedmerih versticah se pridene:

1. Ki je zavoljo njega pri Simeonovem prerokovanju meč tvoje serce presunil.
2. Ki si z njim v Egipt bežala.
3. Ki si ga tri dni v žalostjo iskala.
4. Ki si ga s križem obloženega srečala.
5. Ki si ga vidila na križu umreti.
6. Ki si ga s križa snetega v svoje naročje sprejela.
7. Ki si ga vidila v grob položiti.

Pri zadnjih 3 Češčena-Marijah:

Ki si zavoljo njega obilno solz pretočila.

(Dalje sledi.)

Iz življenja Mavricija Tomana.**XI. Prihod v Lisabonu. Misijonarje zaprejo v ječo.**

(Dalje.)

Naše ječe so bile tako na novo zidane, da se je perst v zidu poznal, ako si ga pritisnil. To je bil vzrok, da so me začele persi boleti in sem to bolezen celih štirinajst lét imel in dostikrat mi je sapo tako zaperlo, da mi je mertvaški pot na obraz stopil.

Kdo bo pač zmožen popisati vso revščino in vse britkosti, ktere smo terpeli skoz celih šestnajst lét v teh luknjah? Sedeli smo tukaj brez dnevne svitlobe, brez zraka, kajti ječe so verh zida le imele štiri perste široko in štiri pedi dolgo luknjo, kar nam je služilo za okno. Vrata so bile zaperte z dvema ključavnicama in z močnim železnim zapahom. Vedno, posebno v deževnem vremenu, huda mokrota je storila, da je v kratkem času vse začelo gnjiti. Poveljnik je večkrat djal: „Vse zgnjije v teh ječah, le vjeti jezuiti nočejo segnjiti.“ Pa poslednje ni tako resno mislil, kajti vedel je čas našega zapora dobro porabiti. Ali je bilo prav ali ne, po tem ni prašal, da je le svoje dolgove poplačal, kakor je sam obstal, in da je dobro živel. Dostokrat so bile hodišča, pa tudi ječe, tako polne deževnice, da so naši služabniki po položenih deskah k nam hoditi morali. V začetku sem bil s svojim tovaršem v tako majhni in ozki ječi, da sva komaj malo prostora dobila, ter varno pred prihajočo vodo brevir molila. Razen jetničarja nismo nobenega družega človeka videli, nismo toraj mogli z nobenim človekom govoriti. Pismo pisati, s tem bi bili glavo zapadli. Več sto tistih, ki so jezuitom dopisovali, ali jim kako dobroto skazali, je po takem ravnanju nesrečnih postalo. Trije plemeniti go-podje, eden zmed njih je bil celó natakár Don Petra, bivšega sovladarja kraljice portugalske, imeli so dopisovanje s portugalskimi jezuiti v Rimu. Nekdo teh gospodov se je s svojo ženo razdvojil, in ona je iz sovraštva razodela ministru omenjeno dopisovanje. Na to so bili vsi trije iztirani v pregnanstvo v Angolo v Afriki, kamor le tiste preganjajo, katerih v kratkem času med živimi več imeti nočejo. Lahko bi še več enacij dogodb povedal, ako bi tiranstvo tadanjega prvega ministra ne bilo tako že splošno znano. Naši jetničarji bili so častniki, ki so z nami v prvih letih zeló nečloveško ravnali, tako, da skoraj dobre besede nismo od njih dobili, akoravno smo si zeló prizadevali jih omehčati, in smo jim v ta namen marsikaj v roko stisnili; ali vse to ni nič koristilo. Vselej smo se tresli, kadar smo o nenavadnem času slišali škripati težke vrata pri vходу v ječo, kajti bali smo se, da bodo zdaj in zdaj ktereга zmed nas vzeli in peljali na morišče. Volja kralja je sicer bila, da bodi naša hrana taka, kakoršno smo imeli v vstavu, dal je tudi za vsacega jezuita vsaki dan 15 grošev, 12 za jed in pijačo, 3 pa za obleko, duhan in druge majhne reči. Ako bi bil denar v naše roke prišel, zamogli bi bili prav dobro živeti, tako pa smo revno životarili. Jed so nam po povelji glavarja dajali rokodelci iz terdnjave, pri kateri priliki so pridno skerbeli za svoje žepe, dajali so nam pa zeló malo. V začetku je bilo to malo jedi saj tako pripravljeno, da smo jesti zamogli; ali sčasoma se je ta stvar zeló shujšala. Vsak je dobil posebej svoj del; opoldne smo imeli vsaki dan enako juho, ali bolje rečeno, malo gorke slane vode z nadrobljenim kruhom. Za tako juho nismo rabili nič žljic, ktere so, kakor tudi vilice, še le v začetku tega stoletja prišle v navado. Portugalci namreč terdijo, da je veliko okusnejši z rokami jesti. Med juho smo dobiči nekaj malo rajža in 4 do 5 lot v mesa, ki je bilo preslano po portugalski šegi. Malo kruha in masec vina so nam tudi vselej dali. Za večerjo smo dobili navadno kruh in ostanke od mesa, pa so bili večkrat gnjusni za okó, še bolj za vživanje, in masec vina. Večerjo so zarajtali brez kruha in vina po pet krajcarjev našega denarja, in več jih je bilo, ki so raji denar vzeli mesto večerje.

Že sem omenil, da smo skoraj vsi imeli bolezen „škorbut“, in da so večidel vsi prevideni bili s sveto popotnico, veliko njih pa tudi s sv. poslednjim oljem. Brez ozira na to so jih veliko od teh, posebno tujih, v podzemeljske ostudne ječe vergli. Pa kdo bi verjel?

Ne eden, akoravno so bili tako močno bolni, ni umrl, in v osmih ali dvanajstih dneh ozdraveli so vsi. Zdravili pa so se tako-le: Na vse zgodaj prišli so jetničarji z dvema verčema, v enem je bil kineški čaj, v drugem pa kozje mleko; vsak je dobil polno skledo, in je moral izpiti. Kosilo in večerja so bile zeliša, malo kuretne in voda. Nikjer nismo zamogli pomoči iskati, ker denar je poveljnik dobival, in ta je živel z našimi oskerbniki v naj boljšem porazumljenji. Tedaj ni od nas nikakoršne pritožbe sprejemal, in tako je vsakdo z nami delal, kakor je hotel. Tako so nas terdo imeli, da je o. Anton de Torres, bivši provincijal, ministru Pombalu rekel, rajši precej glavo dá, kakor pa, da ga počasi za smert mučijo. Minister se je temu posmehoval. V prvem letu našega bivanja v ječi je brazilijanska cesaričinja, poznejši kraljica, imela svojega prvega cesareviča; zagotovili so nas, da je bil kralj že volje zarad splošnega velikega veselja tudi nas pomilostiti, in nas poslati k našim bratom v Italijo; minister Pombal (iz zgodovine dobro znani hudobnež) pa ga je pregovoril in mu rekel, da to sicer storiti zamore, ker je neomejen vladar, ali gleda naj, kako si bo potem krono na glavi obderžal. Slabo je bilo ravno to pri kralju, da se je vedno za svojo krono bal. Ob enem pa je tudi vedel, da ga plemeniti in vsi podložni zarad ministra sovražijo, brata pa zeló ljubijo. Mi smo toraj v ječi ostali, pa nismo mislili, da nam bo treba toliko časa tu zdihovati, da se novorojeni kraljevič oženi, in vendar je bilo tako. Kajti leta 1777 bil je poročen s svojo teto Marijo Franciško, že 31 lét staro, in nekaj mesecev pozneje so nas izpustili. (Dalje nasl.)

Lavretanske litanije v molitvah in premišljevanjih.

(Dalje.)

Devica verna (zvesta) — za nas Boga prosi!

(*Marija zvesta do svojih zvestih častivcev.*)

V brezštevilih zglelih se bere, da je Marija z velikimi milostmi naj zvestejše povernila tudi take dobre dela in češenja, ktere so nezvesti in slabi njeni častivci nji v čast opravljali, in akoravno so nekteri med njimi tiste opravila pozneje opustili.

Kaj misliš, s koliko zvestobo bo Marija povračala v življenju in ob smerti tistim, ki z nepremagljivo zvestobo vsak dan k nji v nebesa oči, glas, roke in serce povzdigujejo, po sinovsko jo časteči.

V bukvah „Slava Marije“ od sv. Alfonza se bere, da je imel nek mašnik navado vsak dan pred podobo žalostne Matere Božje premišljevati njene bridkosti. Tako se mu je smilila žalostna Mati, da je vselej z robcem brisal ji solze z lic, ki so ji na tisti podobi tekle iz oči. Prigodi se, da za smert zboli ter ga že mertvaški pot obliva. Naenkrat stoji poleg njegove postelje neizrekljivo lepa nebeška Gospa, skloni se k njemu in mu ljubeznjivo začne z robcem brisati z obraza mertvaški pot. Kdo pa si ti? praša mašnik. Jaz sem tista Mati sedem žalosti, kateri si ti pred njeno podobo premišljevaš, brisal solze z lic, prišla sem, moj sin, da ti povernem. Na te besede zgine in zapusti mašnika popolno zdravega.

Dragi čitatelj! Ako je Marija tako skerbna mati bila proti temu častivcu v telesnih stiskah, kako zvesta in ljubeznjiva povračevavka bo še le do svojih zvestih častivcev, ko bodo v dušnih stiskah in nevarnostih. Kako natanko nam bo vse povračevala, ko bo zares treba umreti!

Sv. Andrej Avelinski je bil poseben častivec Marijin. Komaj je znal govoriti, je iz lastnega nagiba, ne da bi ga bila mati opominjala in učila, molil sv. rožni venec. V življenju so ga pogosto slišali govoriti: Marija mi bo prišla na pomoč na smertni postelji. Smertna ura se mu približa in z njo strahovit boj — zadnji odločitveni boj — s pekelskimi skušnjavci, ki jih je bilo silo veliko okoli njegove postelje. Obraz mu čern postane in zabuhne od straha, oči se mu zalijejo s solzami, z rokami in nogami bije okoli sebe in z glavo butne ob steno. Med tem grozovitim vojskovanjem ima pa vedno oči obrnjene na podobo Marijino, na steni pri postelji višečo. O blagor mu, da je bil zvest Marijin otrok in častivec, in da še zdaj na njo zaupa! To je njegova sreča in rešitev. Naenkrat namreč boj neha, svetnik miren postane, prikloni glavo proti Mariji, svoji rešiteljici v znamenje hvaležnosti in ljubezni, in umerje sladko in mirno z nebeško radostjo na obrazu.

O kristjan! spomni se, da nisi sv. Andrej, ampak ubog grešnik. Primérjaj svoje življenje z življenjem tega svetnika, potem boš tudi spoznal, kaj tebe čaka o smerti, ko je svetnik tako umiral; in strah te bo. Ali bolje rečeno: Da te ne bo strah ne v življenju ne v smerti, časti goreče Marijo z življenjem in z besedo po zgledu sv. Andreja. Tako boš tudi ti na smertni postelji vsak še tako hud boj s hudobami lahko prestal, podpiran od Marije, in boš tudi umirajoč pripognil glavo ali vsaj oči obrnil k Mariji v zahvalo izgovorivši vsaj v srcu: Jezus, Marija, Jožef!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Sveto leto se po knežje škofijski vravnavi v ljubljanski škofiji prične Belo nedeljo. Škofijski list dotično papeževo pisanje od 12. sušca t. l. razglasuje v izvirnem latinskem, v nemškem in v slovenskem jeziku in velevano je čast. gg. dušnim pastirjem to pisanje Belo nedeljo vernikom z lece brati, pritikati kako pojasnilo, ako je kje treba, in v nedeljo-večer četert ure z vsimi zvonovi po vseh cerkvah v škofiji dati naznanjati pričetek svetega leta. Enako ima 1. listopada t. l. na večer splošno zvonilo naznaniti dokončanje svetega leta.

Določiti cerkve, ktere imajo verniki za odpustke obiskovati v tem času, so premilostni gospod knez in škof prepustili gospodom fajmoštrom, in tudi to naj se vernikom Belo nedeljo oznani.

Bolj natanke pojasnila se nahajajo v škofijskem listu 15. sušca 1879, št. 4. — Vsled le-tih bi n. pr. post binkoštno soboto ne veljal ob enem tudi za sv. leto. — Obiskovanje cerkev se zamore v številu zmanjšati tistim, ki jih obiskujejo v procesiji s svojim g. fajmoštrom ali z duhovnom od fajmoštra določenim; tako namreč velja, ako v taki procesiji tri odmenjene cerkve obišejo enkrat (namesto dvakrat), ali dve cerkvi dvakrat (namesto trikrat); ali eno samo cerkev trikrat (namesto šestkrat), kakor namreč so bile odločene ali tri, ali dve, ali pa le ena sama cerkev. — Daje je vediti, da z eno samo spovedjo in obhajilom se ne more ob enem zadostiti za velikonočno dolžnost in za pridobljenje odpustka sv. leta. — Popolnoma odpustek v tem sv. letu se zamore tolikrat dobiti, kolikokrat kdo opravi predpisane pogoje; toda posebne spovednikom podeljene pravice, odvezovati od prideržanih grehov, obljub itd., veljajo le po enkrat za vsacega spovedenca, t. j., pervikrat.

Iz Ljubljane. (Vrnitev iz gornjega Amergava v Ljubljano. Se en pogled nazaj na amergavske predstavljanja.) Ko je bila sv. igra dokončana, je bilo ravno

pol šestih zvečer, vznik naji je že čakal in urno smo se odpeljali čez Kohlgrub in spodnji Amergav do postaje Murnav, kamor smo prišli o poli desetih zvečer. Le malo časa smo se tukaj na kolodvoru mudili, ter se z večernim vlakom odpeljali nazaj v Monakovo, kamor smo prišli nekaj minut pred polnočjo. Močno sem se razveselil, ko stopim o polnoči spet v sobico, že poprej najeto. Predenj sem se k počitku vlegel, sem globoko iz serca zahvalil dobrotnega Očeta v nebesih, ker me je njegova usmiljena roka vodila po težavnih in nevarnih(?) potih, ter me obvarovala vsake nesreče.

Drugi dan sva si z gosp. tovaršem ogledala lepo glavno mesto Monakovo, ktero šteje blizo 200.000 prebivalcev, ter šla v razne cerkve, ktere so z umotvori iz marmorja krasno okinčane. Posebno lepa je cerkev sv. Petra, v kateri sem v terek pred odhodom tudi maševal. V njej je mnogo zalih kipov in slik. Šla sva tudi na zvonik te cerkve, s ktereja je prekrasen razgled. Stopnice navzgor so ozke. Hoja po njih naji je tako utrudila, da sva se le s silo na nogah držala. Toda vse je bilo berž pozabljeno, ko sva stopila verh zvonika na zunanjo galerijo, ograjeno z železno naslombo, na kateri se dá brez vsake skerbi krog in krog hoditi; le omotica se me je hotla lotiti, ko sem zrl v sterne globočino. Razgled na Monakovo, na neštivilne cerkve, palače, biše, teržne prostore, spomniuke, vertove in prek njih na okolico, na oddaljene gore — ta razgled je mičen, veličasten, nepopisljiv(?) Dober prijatelj, zdaj mestni inženir v Monakovem, naju je zadostno soznanil z znamenitimi rečmi tega lepega mesta, bodi mu hvala zato.

V terek popoldne ob eni sva se ločila od glavnega mesta lepe bavarske dežele, ter se odpeljala z vlakom memo Rosenheima v Solnograd, Lirc, na Dunaj. Na Dunaju sem ostal tri dni, kateri so mi bili prav veseli v krogu prijateljev in nekterih znancev. Razgledoval sem v tem času znamenitosti tega mesta. Karkoli človekov um in izurjenost premore, cvet vseh umetnih izdelkov se kaže tvojim očem. Rad bi še videl maršakaj, pa časa ni bilo. Moral sem domú, ter sem po kratkem postanku v Gradcu in Mariboru srečno se pripeljal v Ljubljano, kjer sem od vožnje ves truden zdihnil: „Povsod dobro, domá najboljšje!“

Zdaj, ko te končne verstice pišem, minulo je že pet mesecev, od kar sem v Amergavu 19. kimovca gledal predstavljanje Kristusovega terpljenja. Pozabil sem davno na stroške, ktere me je stala ta pot, in na trud, ktere sem imel; ostali pa so mi blagi, lepi in prijetni spomini, kateri dan za dnevom mило duši zasvetijo, kakor v noči zvezdice očem. Živo se mi vračajo v misli veličastne in čudovite podobe, ki sem jih gledal tisti dan v gornjem Amergavu, ter vnemajo v sercu zdaj sladke, zdaj vzvišene občutke. Mislim, da nihče, kateri je to veličastno predstavljanje gledal z blagim namenom in dobro voljo, se ni vrnil na dom brez mnogoverstnega prida.

Naj še povem, da vseh predstav od 17. maja do 26. kimovca skupaj je bilo 40, ker se je sv. igra zavolj obilnih množic morala skoraj vsaki ponedeljek ponavljati. Bilo je ob sobotih-večer v tej gorski vasi večkrat po 7—10 tisoč ptujcev iz raznih dežel, prostora v gledišču pa je le za 5—6 tisoč ljudi. Igra je imela ves čas 350.000 mark dohodka. 100.000 mark je dobilo gledišče, 120.000 mark se je pa razdelilo med 760 igravcev. Predstavljaec Kristusa, Jožef Majer, podobar, je dobil 1000 mark, pevski vodja 650 mark, vsi drugi pa manj; otroci celó le po 35 mark. Drugo je dobila soseska in brodeljne naprave. 24. oktobra so imeli pa zahvalno sv. mašo s Te Deum.

Pasijonsko predstavljanje se ponavlja le vsako desetletje, in to vsled storjene obljube. Manjši predstave se godijo sem ter tje o zimskem času v ~~kaki sobani~~ *v neki sobani*.

L. 1875 je bila predstavljena „Šola križa“, in sicer prvič zopet od l. 1825; bila je obiskana od mnogih tujcev in je dosegla občeno pohvalo. Najberže pride leta 1885 zopet na oder. Ta igra pa terpi le samo pol dné. Posamezni prizori iz stare zaveze se predstavljajo z govori in djanji, njihova spolnitev pa se kaže v živih podobah, n. pr. dar Melkisedekov, — sveta Večerja; — dar Abrahamov, — križanje.

Kralj to pot ni bil pri nobeni predstavi; znano pa je za gotovo, da bi bil prišel, ko bi ne bilo toliko časniških naznanil o njegovem prihodu ali neprihodu. Fotografirane vse posamezne predstave je kralj z največi prijaznostjo sprejel in zanje je srenjo po kraljevo obdaroval s prelepo sliko na steklo, ktera je djana v eno óken farne cerkve. Te zadeve mi je pisal gornje-amer-gavski župnik čast. gosp. Jan. Nep. Müller.

Jak. Dolenc.

Iz Naklega, 8. m. travna 1881. Ako bi kazalo naslednje verstice v „Danici“ natisniti, namreč posamezne čertice o bolgarskih ciborjih in tabernakeljnih, jih blagovoljno sprejmite.

Ciborji so čisto latinske oblike, ker gerški kelhi so po osnovnih čertah pravi bratje latinskim romanskega sloga; samo da so poslednji navadno bolj umetno ali vsaj dosti ličneje dodelani. Tabernakeljni, dogotovljeni po obrisu o. Konstantina Chaullande*) v Adrijanopolji, so pa dosti različni od naših latinskih. Pervič so prav majhni, ker v njih stojé samo ciborji, nikdar pa ne monštrance, katerih ne pozná vzhodnja cerkev, ki nikdar ne izpostavlja presv. K. Telesa, kakor je navada pri nas, ter tudi ne daje ž njim blagoslova; toraj so ondi monštrance nepotrebne. Od tod pa izvira druga razlika bolgarskih tabernakeljnov, da namreč nimajo na verhu votle kuplje ali baldahina, ter tudi ne stala za postavljanje monštrance, ampak polno, od vseh strani zaperto kupljo, kakor na kaki cerkvi. V tem dvojem se močno razlikujejo tabernakeljni vztočne cerkve od zapadne latinske; v drugem se pa vjemajo in strinjajo.

V Bolgarijo poslani tabernakeljni imajo po dva glavna dela: spodnji in votli za ciborij je spredej čisto okrogel, zadej ploščat, kakor po dolgem prerezanu cilindru, katerega krije priméren simsek, da na njem sloni drugi del, to je, že zgorej omenjena kuplja. Ta ima podolgoma 4 izbuknjene obroče, ki so ob stranéh pozlačeni; prostori med obroči so živo marmorovani, ne-

kteri tudi napolnjeni s pozlačenimi kinčarijami, in verh lepša na zlatem jabelku vsajen križ z namalanim Kristusom, ker vztočna cerkev dovoluje samo slike ali malarijo, zabranjuje pa kipe ali štatve; zedinjeni Rusini se vendar že bližajo latincem, ker imajo poleg slik tudi vzbuknjene podobe ali pol-štatve. Spodnji del ima 4 stebričke; zadej na vsaki strani po enega in tako tudi spredej, med kterima so vratica. Stebrički, živo marmorovani, nekteri tudi še bolj olupšani, imajo vsi zlate podstave in glave. Na vratcih je zlat gerški križ, kteri ima v sredi v zlatem obodu na rudeči podlogi bolgarske čerke za presladko ime: IC. XC (Jezus Kristus), obdane z zlatimi žarki; dno vratci polni zlat kinč, malo ločen od križa, skor stalo njegovo, da se vidi od daleč kakor kaka monštranca za svetinje. Stene znotraj tabernakeljna so rudeče, v enem pokrite z damastom, poslanim po dobrotni roki iz Ljubljane. Po naročilu iz Adrijanopolja so marmori in druge boje (barbe) precej žive, kakorčne so priljubljene Orientalcem. Splah so pa izdelani za vlažne, mokretne cerkve, tako, da so glavni deli narejeni iz celega, njihovi stikljeji pa so pokriti stebriči in simsi; toraj se spreze ne bodo mogle pokazati; tudi ni na lesu pod bojami in zlačenjem nobene kréde za podlago, toraj se ne bodo mogli drobiti, ker je vse napravljeno s firnažem, tudi zlačenje, ter smem upati, da bo delo stanovito.

S poslanimi darovi se je naznanila želja, naj skušajo misijonarji svoje Bolgare nakloniti, da bodo, kjer je to mogoče, zarad lepih tabernakeljnov slabe svoje cerkvice vsaj nekoliko še olupšali, pa da bodo véрно molili za daljne svoje dobrotnike, brate po kervi in veri.

Za bolgarsko kapelo adrijanopoljsko, ktero že lepšajo nektere slike iz Kranjskega, je odločen memo družih dosti bolji tabernakelj s srebrnimi stebriči in še drugim zlatim kinčem, ter rudečim damastom po notranjih stenah. Tukaj se bodo bodoči bolgarski misijonarji učili, kako je treba skerbeti za lepoto hiše Božje, ter bodo sprejeti ta nauk tudi skušali djansko zverševati po postajah, kamor jih bode pošiljala previdnost Božja. Kar dobrega bode ta tabernakelj obrodil, kolikor večé časti bode po misijonarjih presv. Rešnje Telo med Bolgari prejemale, kolikor gorečnije se bodo dobre serca v nemale za čast Božjo: te zasluge bode imel posebno oni gospod, ki je poslal 40 gld. skup, ki so se obrnili ravno za ta tabernakelj.

Še eno znamenito novico naj svetu razodenem. Iz Filipopolja in iz Adrijanopolja so bile došle prošnje do preč. prednika usmiljenic v Zagreb, naj vendar pošlje svojih sester, ker one iz Francoskega ne opravijo nič pri Bolgarih; ali g. prednik se je stanovitno branil iz raznih vzrokov te prošnje spolniti. In kaj se zgodi? Kardinal Simeoni, prednik sloveče propagande, mu piše osebno željo sv. Očeta, naj gotovo in kmalo pošlje (superatis obstaculis quibuscumque) nekaj svojih sester, ki so Slavenske ter bodo z Bolgari lahko se pogovarjale, tje v Adrijanopolj, da bodo delale in pomagale posebno pri ženski vzgoji očetom misijonarjem. Želji samega sv. Očeta, se vé, se je nemudoma vdal ter vse pripravlja, da jeseni popelje kake 4 sestre doli v Bolgarijo; že se učé bolgarskega jezika od rojenega Bolgarina, kteri v Zagrebu študira preparandijo, in kakor sem sam slisal, že dobro čitajo bolgarsko čitanko, ter ste posebno dvé neznano vneti za prihodnji svoj poklic, ena bolj stari-kasta se ga težje učí, ali ta mora iti tje doli, ker je že v Zagrebu prav iz nič šole za deklice osnovala, ima toraj vso skušnjo, ktera ji bode v Bolgariji posebno koristila. Tako tedaj resnično Leon XIII prav po očetovsko skerbé za Slavene.

V. Lah.

*) Ta znameniti mož je rojen v Tifisu pod goro Ararat, na kteri je bila ostala Noetova barka po vesoljnem potopu; po rodu je pravi Francoz, in bil je v prvo profesor v Moskvi, kjer je učil francoski jezik po rusko, zatim je postal mérjevec (inženir) ter oblazil ves Krim, poslednjič je načrtoval železnico od Varšave v Galicijo z mesečno plačo 2000 frankov. Po dokončanem tem poslu je prestopil v enako službo na Francoskem z isto plačo, ter je o prostih urah tudi fotografiral. O neki priliki je prišel v Rim, kjer je spoznal čisto novo kongregacijo vstajenja našega Gospoda Jezusa Kr., zapustil svét ter postal redovnik. On je dober naravoslovec in tudi slikar, govori posebno dobro materni jezik francoski, potem pa še ruskega, poljskega, bolgarskega, italijanskega, nemškega, turškega; izučil se je v Rimu bogoslovja in je postal mašnik latinskega obreda, ter je zdaj misijonar v Adrijanopolju, kjer so ga v poslednji vojski še Rusi posebno čislali, da brez njegovega priterjenja niso nobenemu človeku one okolice, ne Bulgaru, ne Gerku, ne Armenu, ne Turku posa podpisali, tudi nobenemu kake pomoči v denarju ali živežu dovolili. To se je bolgarskim razkolinim svečenikom neznano kadilo, ker se za nje še celó menili niso. Ta mož je prav praktičen človek, zná tudi dobro kuhati, kar je pokazal, ko sva bila v toplicah, kjer nama turške jedila niso dišale.

Od nekod. (*Velikonočne misli.*) Zdaj že vse mesene pesemce kuje in prepéva, zaljubljene povesti piše in bere, in ni ga več skoraj časnika in novelistične knjige, tudi med katoliškimi ne, v katerih se ne bi bralo od ženstva, posvetno ljubezni in enake poželjive paše. V takih spisih, se vé, se o ljubezni Božji še čerhniti ne smé, sicer je po njih okuženih mislih moderni okus pokvarjen; k večemu se sem ter tje še imenuje Bog.

S tako dušno hrano se nasituje današnji svét in s tem zadovoljen ne iše kaj višega, ne iše prave ljubezni, ljubezni do Boga: tako zadene milijone in milijone ona nesreča, kateri se nobena druga nesreča ne dá primérjati, da namreč živijo in umerjejo, ne da bi bili kdaj okusili blaženstvo iste ljubezni v svojem sercu, od kterega ene same kapljice ne bi bili svetniki dali za vesoljni svet in za vse njegove lažnjive sladkosti.

Mislil sem toraj in Vas o tem za svét prašam: Kaj, ko bi se začelo peti o ljubezni Božji, pesmi, v katerih bi se izraževalo in izlivalo vse, kar dobre serca čutijo o Bogu, o Jezusu vélovecem, terpečem, vstavljenem od smerti, prebivajočem v naj svetejši Skrivnosti itd., o Mariji, svetnikih, o lepoti raznih čednosti in ljubezni do njih itd.?

Odg. Ravno to je želja in namen našega lista, in kar vsak čitatelj lahko vé, da na to se je vedno merilo v „Danici“. Naj bi se toraj ta blaga misel gospoda dopisatelja na novo poživila med Slovenci, ter vsi — pisatelji v prozi in v poeziji — naj bi se prizadevali, da se z vsimi močmi dela zoper zmehkuževanje in okuževanje našega naroda, ki se — žali Slovincem — toliko huje razširja, kolikor bolj se priporoča brezobzirno branje tako imenovanih nemških klasikov, kateri so po večem delu brezverci in toraj maliki mesenosti. To ni naša iznajdba, to priznavajo Nemci sami, in to ne samo cerkveni in značajni možje, temuč ravno naši nasprotniki sami. Gervinus, protestant in verski sovražnik, na pr. naravnost priznava, da vsi, ki imajo kako važnost v literaturi, so vero otrcili. Namesto keršanstva, pravi Fr. Ks. Wetzel, so iznašli vero „humanitete“, v kateri človek ne priznava nobene nadzemeljske oblasti, češ, da je sam božanstvo. *)

Koliko nesrečo take branja vzrokujejo, je priča med neštevilnimi drugimi študent Karol „v. Hausen“, ki se je l. 1834 v Bonnu vstrelil. Bil je tako blage narave, da svojih staršev nikoli ni z ničimur razžalil, razun le s svojim nesrečnim samomorom; iz njegovega dnevnika pa še le so spoznali, kako globoko je bil zgubljen in kaj je bil studenec njegove nesreče, namreč branje brezbožnih klasikov Heineja, Viktor-Hugo-ta, Göthe-a in družih zapeljivcev uboge mladine. Kako je revež, ki je na vse zgodaj skrivaj cele prizore umazanica Heineta že iz glave znal, bil celó pamet zapravlil, kaže omenjeni dnevnik. Piše namreč med drugim neki dan: „Danes sem hotel moliti in pričel sem: eden, dva, tri. Pretreslo me je nato. Tudi molitev je za me zgubljena. Moj duh je postal tumpast v vsih svojih močéh, serce mi je pusto kakor posušeno drevo. Kalno in temno je v mojem duhu...“ Nadalje priznava, da „steber vere“ mu je postal „stara podertina“; sem ter tje še zavpije vest iz obupne pušave bogatajstva, česar se je nasrebal iz brezbožnih bukev, poezij, romanov, sanjarskih modrovanj itd.; pa sam se vojskuje zoper boljše vestno navdajanje in poslednjič kaj stori? Nesrečni preklinja svoje rojstvo, kolne svoje lastne starše! — In konečno ima češenje in spoštovanja le še za brezbožnega Götheja, ta je njegov malik — „er vergöttert Göthe“. Konec pa je samomor mladenča, ki je v začetku imel angelske

zmožnosti. Razdjali so mu brezverski klasikarji duha, razdjal si je sam potem še telo!... Tako zaverže človek samega sebe, kadar zaverže vero.

Kviško toraj serca, ne v zemljo! Blagi občutki naj obdajajo mlade in stare, blage pesmi naj se razlegajo, vse slovstvo bodi z vero prešinjeno, s tem bode naš narod osrečevan, tako bomo obhajali vstajenje, globoko iz serca peli: Aleluja!

Od Rudečega jezera med Indijani v severni Ameriki nam je ravno velikonočno nedeljo došlo pismo preč. g. misijonarja Ign. Tomazina, v katerem se priserčno zahvaljuje za darove v „Danici“ zbrane za njegov misijon, zanj in nekaj za njegovo mater, namreč 17 gold. Pravi pa: „Prav lepo se zahvalim v svojem imenu in v imenu mojih revnih Indijanov vsim dobrotnikom mojih indijanskih misijonov, in jim sporočim, da vsak teden enkrat (navadno vsako soboto) daritev sv. maše darujem za vse dobrotnike, kateri koli kako pomoč dajo mojim indijanskim misijonom. Imena vsih taci dobrotnikov imam zaznamnjane v posebnih bukvah, in zraven tudi zaznamnjan dar, kterega je za misijon podaril. Ako bi bilo moč, bi rad tudi zaznamnjal dobrotnike od teh 17 gl. (Op.: 14 gld. po pn. g. kan. P. Urhu, 1 gld. iz Vipavskega, in 2 gl. neimen. Vr.) Ob nedeljah pa vselej po veliki maši opravimo še posebne molitve z vsimi Indijani v cerkvi tudi na ta namen, namreč za vse dobrotnike. In gotovo je molitev teh novokeršenih divjakov Bogu dopadljiva in zanesljivo bo povernil našim dobrotnikom vsak — tudi naj manjši dar za pridoblenje neumerjočih duš za nebesa.“

„Tudi v tem misijonu tukaj ob Rudečem jezeru, kakor popred na Beli zemlji, čeravno moram veliko pomanjkanja preterpeti, imam vendar srečo in veselje, da se zmiraj več divjakov za sv. kerst pripravlja, in potem dobri in zvesti katoličani postanejo. Tako sem pred kratkim pet odrašenih Indijanov kerstil, med njimi imenitnega starega malikovavskega copernika in njegovo ženo. Malikovavski coperniki med tukajšnjimi Indijani so namreč tisti, ki malikovavske daritve opravljajo. Nekaj jih imam pa še v poduku. Tako tudi moj naslednik na Beli zemlji, benediktinski pater, zmiraj še nekte Indijane, ki so še ajdi, pripravlja in podučuje za sv. kerst. Pred kratkim je 43 Indijanov en dan kerstil, ker tam posebno taki Indijani, ki so bili popred keršeni, skušajo tudi vse svoje sorodnike pregovoriti, podučiti in pripeljati k pravi veri in na pot večnega zveličanja.

Nace Tomazin, misijonar.

Pesem od Žalostne Matere.

Mi jo radi le v blišavi,
Gor v nebeški njeni slavi,
S krono gledamo na glavi,
Mater Božjega Sinú;

Na Kalvariji vtopljeno
V britko bol in obsolzeno,
V serce z meči zabodeno
Glejmo danes Mater to.

Kar že smert morí nemila,
Ktera mati je točila,
Ko je dete ji kosila,
Te potoke grenkih solz?

Kje je enaka bolečina?
Zguba takega kje sina?
Kje enaka zapušina,
Kakor bolečina ta?

*) Beri izverstno knjigo: „Wie soll man lesen?“ Fr. Ksav. Wetzel, Lindau 1881.

On, ki ga iz nebés dobila,
In preserčno ga ljubila,
On, ki kri bi zanj prelila:
Zdaj pred njó na križu mrè.

Tisto nežno Telo sveto,
Od Device njé spočeto,
Vidi zdaj na les razpeto
Polno próg in smertnih rán.

Tisto serce, jo ljubeče,
V smertnih stiskah že trepeče;
Oh, za mater blage sreče,
Ko bi njeno odbilo z njim!

Solnce se zavija v mrake:
Gledati ne more take
Žalosti, ki ni enake
Od nebés do dna peklà.

Sin je vmerl, — o uboga Mati!
Kam se hočeš zdaj podati?
Kje tolažbe si iskati,
O Kraljica bolečin?

Sem kristjani se ozrite!
Zdramite se! govorite!
Kdo je kriv kervi prelite,
Kdo teh materinih muk?

Sin in Mati kelh nagnila,
In do dna sta ga izpila
Ki ga njima natočila
Hudobija je otrok.

Na kolena pokleknimo,
V britkem kesu se solzimo,
Iz sercá na glas zavpimo:
Milost, milost grešnikom!

Ob, poglej to mertvo Telo! —
In to Mater omedlelo! —
Pojdi spet na grehov delo,
Komur s kamna je serce!

P. Š.

Razgled po svetu.

Dunaj. Časniki imajo polno naznanil o slovesnostih in pripravah zarad bližnje poroke cesaroviča Rudolfa, ki se je té dni povernil s svojega romanja iz Jeruzalema. Njih veličanstvo cesar Frančišk Jožef so egiptovskemu namestnemu kralju podelili red sv. Štefana zarad priserčne gostoljubnosti, ktero je skazoval sinu Rudolfu o njegovem bivanju v Egiptu.

Na Jugoslovaškem se je vnelo nekaj boja med razkolništvom in katoličanstvom. To je v nekem pomenu dobro znamnje in utegne marsikomu luč prižgati, ako ima dobro voljo. V pedagogičkem hervaškem listu namreč je nekdo pretresal neko razkolno „Istorijo hrišćanske crkve“, na kar je razkolni pisavec precej obširno v ravno tem listu odgovoril. Katoličanu pač ne bo mučno ga ravno tako v kozji rog vgnati, kakor je undan misijonar Trobec pisal, da je eden ameriškanskih škofov vgnal protestanškega pridigarja, če tudi je bil tako učen, da je biblijo citiral v gerškem tekstu. To pa še zlasti, ako se bo geršk tako čudno zagovarjal, kakor je pokazal v tem spisu.

Tako n. pr. razkolni pisatelj terdi ta-le paradokson:

Ko je Kristus rekel Petru: Ti si Peter (Skala), na to skalo bom zidal svojo Cerkev, da takrat ni mislil Petra, ampak le Petrove besede, Petrovo vero: da je On Kristus, Sin živega Boga... Nezmislil te terditve je menda vsakemu jasna, kdor zna misliti: čemu pa bi mu bil rekel: „Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo Cerkev?“... Tako je geršk tudi pooblastenje Jezusovo: „Pasi moje jagnjete, pasi moje ovce“ — potlačil in pomečkal med neko besedovanje, s katerim ni nič izrekel in nič dokazal. Bog daj, da bi naši ločeni bratje začeli bolj misliti in z dobro voljo resnice iskati, potlej bomo skoraj skupaj.

Rim. Tri velike vlade, piše „Kat. List“, so poslale sv. Očetu svoje zaupne može. Nadvojvod Viktor Ljudovik, ki je nedavno iz rok sv. Očeta prejel sv. Obhajilo, je od Nj. veličanstva našega cesarja prinesel važnih glasov Kristusovemu namestniku. Nemški cesar je storil domá korak bližej k sv. Stolu, oprostivši prisega kapteljskega vikarja paderbornskega in osnabruškega, in k temu je poslal z lastnoročnim pismom do sv. Očeta parskega poslanca Baumgartna v Rim. O ravno tem času pa se tudi v imenu ruskega cara posvetujeta s sv. Očetom in s kardinalom Jakobini em poslanca Mosolov in Butenev, iz česar sije upanje, da še pred godom ss. Cirila in Metoda se bo sv. Stol stalno porazumel z rusko vlado. Bog daj!

Sedanji sv. Oče Leon XIII. so dozdej na novo ustanovili 3 nadškofije 8 škofij, 6 apostoljskih vikarij in 3 apost. prefektore. Vidi se, da harambaša satan s svojimi hajduki ter pomagači pri vsi zagrizenosti in preganjanji gre vedno v večí „minus“ — v goropadniši manjšino. Prav jim je.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

25. mal. travna. S. Marka evang. — 26. Ss. Klet in Marcelin, papeža. — 27. S. Peregrin. — 28. S. Pavel Križan. — 29. S. Peter muč. — 30. S. Katarina Sienska, dev. — 1. majuika. Druga nedelja po vel. noči. Ss. Filip in Jakop, apost.

Zahvale:

Št. 1. Očitno naznanja priserčno zahvalo N. lj. G. presv. Serca neka oseba, ker je na Njeno priprošnje ozdravela iz silno nevarne bolezni. *A. K.*

Št. 2. Za zadobljeno zdravje moje in druge osebe, bodi priserčno češenje Mariji in sv. Jožefu in vsim svetnikom, ker kmali po 9dnevnicu in obljubljeni božji poti se je zboljšalo. *M. G.*

Št. 3. *) Bila sem tako hudo bolna, da se nisem več zanašala ozdraveti; gospod duhoven so mi bili podelili zakramente za umirajoče. Vdana v Božjo voljo sem čakala na smert. Otroci so s solznimi očmi stali pri postelji — tudi brez upanja. Opomnila sem jih, naj bi opravljali devetdnevnicu k N. lj. G. presv. Serca. Začeli so zaporedoma in ko so drugo dokončali, bila sem že toliko terdna, da sem zamogla malo vstajati in terdno upanje imam, da bom skoraj popolnoma zdrava. O Marija, milostna Mati! Naj se toraj dobrota tvoja oznanuje po dolgem in širokem, vsim bodi znano, kako dobra si Ti do častivcev svojih! V vsih svojih zadevah hočem k tebi klicati: O Naša ljuba Gospá presv. Serca, prosi za nas Boga!
L. Slana, z Dvora.

*) Po naključji precej zakasnjeno. Vr.

V molitev priporočeni:

Nektere osebe v posebno hudih potrebah. — Odvernjenje nesreče pri domačih živinčutih. — Gospodar in hlapci v dušnih potrebah — za velikonočno spoved. — Dve zapušeni za vredno prejemanje ss. zakramentov. — Nekteri izmed šolske mladeži za poboljšanje. — Dosega mirú in ljubezni med dvema zakonskima. — Srečna dopolnitev neke dobre želje. — En zdihljej k Materi Božji za spreobrnjenje več razuzdanih mladenčev. — Spreobrnjenje nekterih na krivo pot zabredlih. — Duhoven za rešenje iz neke stiske. — Več duš v nevarnosti zarad zveličanja. — Starši priporočajo sina N. lj. G. in sv. Jožefu za mir in edinstvo v hiši. — Zeló bolan mož za zdravje.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

25. mal. travna. Postrežba ali pomoč, skazana ljudém, do katerih imaš malo nagnjenja, ima pred Bogom veliko večí veljavo, ker tukaj lastna ljubezen nima paše, ampak le čista ljubezen do Boga.

26. Če je tebi Bog čez vse, ti je svet nič; ali kar ti je, je le zavolj Boga.

27. V paradíž se ne gre skoz paradíž.

28. Nit, ki se v nedeljo sprede, se rada uterga.

29. Zunanja spodobnost veliko pripomore k notranji.

30. Bog ljubi ubožne, zato ljubi tudi tiste, ki so ubožnim prijatli.

1. majnika. Velik dar Božji je, na tem svetu ubog biti s Kristusom in stati na naj nižji stopinji. Napuh je, hrepeneti po visoki časti.

Množenje naše bratovšine.

Usmiljeni Gospod Jezus pravi: „Kjer sta dva, ali kjer so trije v mojem imenu zbrani, ondi sem jaz v sredi med njimi.“ V bratovšino Naše ljube Gospé se jih je pa že na tisuče in tisuče zapisalo, da eden za drugega molijo, in se med seboj k dobremu vnemajo; zato se smemo zanašati, da je naša bratovšina Bogu in Mariji posebno ljuba in draga. Mesca prosinca 1881 se je vpisalo 288 novincev udov, svečana 339, in sušca 224; vseh skupaj šteje naša podružnica že 95,250 zedinjenih Marijnih otrók. Upajmo, da bo Marijin mesec majnik to število še zdatno pomnožil, mnogo novih častivcev pridobil Naši ljubi Gospéj presv. Serca.

Listek za raznoterosti.

Občni zbor Vincencijeve družbe bo 24. t. m. o 1/25 v Alojzijevišu. Priljudno povabljeni so dobrotniki in prijatli.

Č. g. dr. Jož Marinko pride iz Cerkelj v Ljubljano k sv. Petru za Silling. benef. in duhovnega pomočnika

Razlaganje sv. rožnega venca za vse dni meseca maja, z navadnimi molitvami, 9dnevnicó in s 3dnevnicó ter nekterimi pesnimi. Poslovenil, predelal, pomnožil P. Hrisogon M. V Celovcu 1881, natis Mohorjeve družbe, 228 strani v 12erki. — Po premišljevanji o Marijinem češenji skoz 6 dni nasleduje razlaganje sv. roženkranca, začeni s križem, vero itd. po znanih skrivnostih. V ple-tanih je obilno koristnih naukov pojasnovanih z izgledi in spodbudljeji. Zlog je lahko umljiv, v ortografiji bi tu in tam kaj drugač želeli. Na čelu je obsegu primérna

podoba. Cena 75 kr. do 1 gld. 15 kr.; s pošto 5 sld. več, v katoliški bukvarni.

Iz Tersta, 19. sušca. V soboto smo zakopali č. g. Matija Ujčiča, kateheta tukajšne c. kr. ljudske šole. Blaga duša, pobožen duhovnik, izversten katehet, goreč domoljub je bil ranjki, eden izmed ustanoviteljev lista „Naša Sloga“. Umerl je 16. t. m. tudi č. g. Fr. Doveč, župnik v pokoju. R. I. P.

Poterdilo. Dužnost mi je javiti, da sam primio od Vas 47 forinta 85 novčiča, što mi je poslaste dne 21. veljače za kanonika u Rimu dra. Ivana Črncića. (Op.: To so takse in opraviški stroški za privileg. altarje treh gg. župnikov. Vr.) Veseli Vam uskersni blagdani! U Krku, dne 16./4. 1881.

Ponižni sluga

Ivan Brusic, svećenik.

Času primérne knjizice, vredne priporočevanja, so naslednje: „Vermählungsfest“ (20 kr.) in „Die hohe Braut“ (25 kr.), dva igrokaza — pa: Bemerkungen zur Gewerbeordnungsvorlage“ (30 kr.), v brambo rokodelskih korist, od dr. Val. Kämpfe-ta. Vse pri M. Mittermüller-ji v Solnogradu. 1881.

V Londonu je umerl mnogoznani jud in bivši zbor-niški načelnik Benjamin Disraeli ali lord Beaconsfield.

Duhovske spremembe.

V Poreško-Poljski škofiji: V Labinu je 20. sušca umerl preč. g. Ant. Pavlovič, in 2. mal. travna pa preč. g. Ant. Gergorinič; oba župnika v pokoju. Č. g. Bern. Maluša je postal korvikar in duh. pom. v Poreču. Č. g. Jern. Rocco, korvikar v Poreču, je postal dopisni ud akademije Tiberinske v Rimu.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Z Brezovice 28 gl. 60 sld. — Iz Zaspega 5 gl. 90 sld. — Iz Kamne gorice 16 gl. 40 sld. — Iz Šturije 31 gl. — S Podlpe 7 gl. — Č. g. župnik J. Arko 1 gld. — Od Sv. Katarine 20 gl. — Iz Ribnice 8 gl. 57 sld.

Za sv. Očeta: Zbirke v frančiškanski cerkvi M. D. pred mostom 22 gl. 56 sold. — Iz Trebelnega po č. g. župniku 5 gl.

Za afrikanski misijon: Iz Vodice po čast. g. župn. 3 gld.

Za varhe Božjega groba: Zbirk v frančiškanski cerkvi M. D. pred mostom 18 gl. 30 sold. — Iz Vodice po č. g. župniku 4 gl. — Iz Trebelnega po č. g. župniku 3 gl.

Za bratovšino sv. Leopolda: Po frančiškanskem samostanu 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Šmarske fare pri Kranji po č. g. župniku 12 gl. 76 sld. — Neka žena 3 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. K—lj: Prejeli in se bode spolnilo. Gratias. — G. Ig. Tom. v Red-Laku: „Danica“ naročena za celo l. 1881; reliqua m. accep. Serčno pozdravljeni! — G. M. S.: Zarad nerednega dohajanja „Danice“ smo naznanili odpravištvu. Kdo vé, kje je vzrok, da dobra stvar ima povsod zaderžke? Tudi o „oglasnikih“ oddano.